

dedicades als estudis que ell conreava: l'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS, la Biblioteca Balmes, l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona i la Maioricensis Schola Lullistica. Aquestes dues últimes l'havien honorat amb el nomenament de membre corresponent, la primera, el 1951, i de magister, la segona, al mateix moment de la seva fundació, l'any 1935.

Cal recordar, encara, que fou a iniciativa de l'enyorat amic que hom creà a Friburg, l'any 1951, la Heinrich-Finke-Gesellschaft, amb la finalitat de fomentar i d'intensificar les relacions culturals hispano-germàniques.

Ludwig Klaiber ha deixat un bon record entre nosaltres.

R. ARAMON I SERRA

LLUÍS SERRAHIMA I CAMÍN

* 1870 - † 1952

El primer de maig de 1952 morí a Barcelona l'advocat barceloní Lluís Serrahima i Camín, després d'haver exercit la carrera, sempre a la ciutat, més de seixanta anys.

Pere Joan Fontanella, el juriconsult olotí, al seu temps invocat pels capdavanters d'Europa a causa de la gran estima en què tenien els seus judicis, en un incís del seu estudi sobre els Pactes Nupcials, plany els juristes castellans perquè són *subditis litteris*, esclaus de les fórmules escrites; Lluís Serrahima tenia de les Lleis i del Dret el mateix concepte que aquesta apreciació posa en evidència.

Per a ell, com per a Fontanella i els qui escriviren íntegrament segons el concepte català del Dret, la missió d'aquest — i la de l'advocat en aplicar-lo en les contencions entre parts — no és d'imposar una solució determinada, sinó sostenir la que demana la *convenientia rerum*, la natura del fet discutit, mostrada per les circumstàncies en què es realitzà.

En la jerarquia dels elements rectora de la vida jurídica, partia de l'ordre natural d'anteposar el que demana el sentit moral a la fórmula material escrita. Per aquest motiu li era reconeguda la categoria d'home de consell i de consulta en tan alt grau, que ha estat l'advocat modern que ha deixat escrits el major nombre de Dictàmens i de Laudes, que es compten per centenars, la major part de vegades com a tercer designat pels dos o més contendents alhora.

Fou realment l'advocat modèlic segons la manera nostrada, i hi estava tan identificat, que aquesta qualitat li apareixia espontàniament en dites i fets. Un dia que jo anava a passar la porta del seu despatx, em demanà que no hi entrés sinó després de donar-li l'enhorabona, i en havent-ho fet, li vaig preguntar per què, i em va respondre perquè feia sis mesos que no havia hagut de posar cap firma de tramitació judicial.

El seu pare, Maurici Serrahima i Palà, havia aconseguit una alta anomenada entre els advocats de la generació anterior, i redactava les que en la nomenclatura actual s'anomenen mandemes, i abans *clams*, fins que pertocava completar-les amb algun fonament legal; en arribar en aquest punt, cridava el seu primer passant, i li encarregava que hi afegís els que li semblés escaients; el seu fill Lluís seguia el mateix procediment, prou eloqüent perquè calgui dir

la importància, avui excessivament negligida, que donava també al fet, és a dir, a la vida, sobre els legalismes.

Home de casa seva, de profunda i quieta religiositat i de total absència d'exhibicionisme, morí pare d'una nombrosa fillada, entre la qual el fill advocat perpetua el sentit jurídic esdevingut pairal en la dinastia que ja formen avi, fill i nét, i aconseguí un honor que no s'assoleix mai; sense haver pogut ésser elegit oficialment Degà, no per altra raó que la d'impedir-ho el mecanisme reglamentari del ritme electoral vigent, el Col·legi d'Advocats l'en considerava com si ho hagués estat.

No volgué ésser mai altra cosa que advocat, però no pogué eludir càrrecs de tanta confiança com el de membre de l'actual Comissió compiladora del Dret civil català, president de la Secció de Dret del Congrés Jurídic de Barcelona de 1936, administrador del benemèrit Mont de Pietat de la Mare de Déu de l'Esperança, fins que es va fusionar amb la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, president del Consell d'administració d'aquesta entitat, membre de la Junta Directiva de l'Orfeó Català, i, durant divuit anys, president del Cercle Artístic de Sant Lluc, nat sota el mestratge del bisbe Torras i Bages.

En Lluís Serrahima formà part, algunes vegades, del jurat del Premi Duran i Bas de l'INSTITUT.

Descansi en pau.

F. MASPONS I ANGLASELL

SIR HENRY THOMAS

* 1878 - † 1952

Sir Henry Thomas, la pèrdua del qual serà planguda durant llarg temps, deixa un buit difícil d'omplir en el primer rengle dels hispanistes anglesos. No sols era un *scholar* i un erudit, sinó un *gentleman*, un gentil home en el pur sentit del mot i un lleial amic dels seus amics.

Pogué estendre's a peret pel seu camp de treball preferit, la bibliografia, gràcies al seu càrrec a la immensa biblioteca del Museu Britànic. Nomenat conservador segon (*Deputy Keeper*) del Departament de Llibres Impresos el 1923, càrrec que exercí durant vint anys, havia arribat al lloc més alt (*Principal Keeper*) abans d'ésser jubilat el 1947.

El seu interès pels estudis de literatura hispànica fou atret de bona hora pels *romances* (*Dos romances anónimos del siglo XVI*, Madrid 1917). El seu cabdal estudi *Spanish and Portuguese Romances of Chivalry* li valgué el Premi Bonsoms de l'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (1921). Això el portà a fer amistat amb els nostres historiadors i erudits durant les seves visites a Barcelona, especialment amb els bibliòfils Pau Font de Rubinat i Eduard Toda; sovint gaudí de l'hospitalitat d'aquest a Escornalbou. Fou En Toda qui féu la primera traducció catalana de *Monster and Miracle*, un encisador estudi del doctor Thomas sobre una llegenda del camí de San Jaume de Galícia — camí que ell havia fet a peu com els pelegrins medievals —, revisada i impresa posteriorment a Londres el 1943.

En els seus darrers anys volgué expressament fer un viatge a Catalunya per a acomiadar-se dels seus amics abans de la inevitable separació.